

SANDY BARKEROVÁ

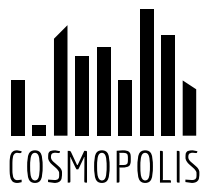
Léto  
na  
Santorini

„To nejlepší z léta  
v jednom nádherném příběhu.“

**JULIE CAPLINOVÁ**



COSMOPOLIS





SANDY BARKEROVÁ

Léto  
na  
Santorini

*Přeložila Jana Drápalíková*

Published by AVON, a division of HarperCollins Publishers Ltd. under the title  
ONE SUMMER IN SANTORINI  
Copyright © Sandy Barker 2019

Sandy Barker asserts the moral right to be acknowledged  
as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024  
Translation © Jana Drápalíková, 2024  
Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Cover design © HarperCollins Publishers Ltd 2019  
Cover illustrations © Shutterstock.com

ISBN 978-80-247-2477-5

*Pro Bena, mého nejdůležitějšího člověka*



## První kapitola



**N**áhle jsem se probudila, a přestože jsem byla dvanáct kilometrů nad mořem, uvědomila jsem si, že už cítím účinky změny časového pásma. Znáte tu typickou směs nevolnosti a vyčerpání? Něco takového.

Nesnáším dlouhé lety. Počkat, musím se opravit, nesnáším dlouhé lety v *ekonomické* třídě. Letět na druhý konec světa, když vás přeřadí do byznys třídy, je úžasné – vřele doporučuju! Až na to, že tohle nebyl ten případ.

Podívala jsem se na hodinky. Spala jsem pět hodin – pokud se tomu dá říkat „spánek“. Podle mě to bylo spíš „dřímání ve vzpřímené poloze vsedě“. Každopádně jsem byla celá rozbolavělá a vyčerpáná. Pořádně jsem si zívla, což obvykle dělám, jen když jsem sama. Je to jedna z mála výhod sezení v kabině plné lidí, které už nikdy v životě nevidíte.

Protáhla jsem si krk a přitiskla si dlaně na víčka. Moje oči toužily být kdekoli jinde a já se jim vůbec nedivila. Zašátrala jsem v přihrádce sedadla před sebou po očních kapkách, zaklonila hlavu a potěšila oči pár chladivými kapkami. Opřela jsem se o sedadlo a zatoužila po posteli – po *jakékoli* posteli. Chtěla jsem si prostě lehnout, abych si mohla protáhnout ztuhlé svaly. Rozhodně



jsem se tu nechtěla tísnit se všemi těmi cizími lidmi, sedět na neuvěřitelně nepohodlném sedadle a dýchat ten zatuchlý, odporný vzduch.

Jo, vážně jsem se probudila na špatné straně letadla.

Podráždění však bylo pořád lepší než úzkost. Už několik týdnů jsem kvůli tomuhle výletu bojovala s menšími záchvaty paniky a to se mi vůbec nepodobalo. Cestovala jsem dost často a uměla jsem se velmi dobře vypořádat s každou katastrofou, která mě potkala. Ve skutečnosti se katastrofy staly natolik pravidelnou součástí mých cest, až jsem začala přemýšlet, čím jsem asi v minulém životě mohla boha cestování naštvat.

Jeden let do Melbourne mi zrušili úplně. Let z Chile měl takové zpoždění, že jsem musela přenocovat na zemi na letišti. Moje rezervace v hotelu ve Florencii záhadně zmizela, a zatímco jsem se tam hádala s manažerem, ukradli mi z tašky tablet. A to ani nemluví o tom, jak se mi někde mezi Sydney a Aucklandem ztratil celý kufr. Při mé další cestě se na zavazadlovém pásu objevil můj nový kufr rozbitý napadrť – ahoj, L. A., a ano, milí spolucestující, tohle jsou moje kalhotky, děkuju za pozornost. A v Peru jsem se *jen taktak* dostala z těžkého případu malárie. No... vlastně to nebyla malárie. Byla to salmonelóza, ale i tak mě to pěkně sebralo na těch pět dní, kdy jsem měla jít po Incké stezce.

Dívala jsem se z okna na mraky, které jsme míjeli. Důvodem mé paniky možná byla skutečnost, že jsem už déle než rok necestovala – ztratila jsem své kouzelné schopnosti. Přesto bych měla cítit nadšené vzrušení. Po noci strávené v Londýně letím na Santorini. Ano, Santorini, ten opěvovaný řecký ostrov.

Do Londýna jsem se opravdu těšila, i když to bylo jen na jednu noc, protože jsem se tam měla setkat se svou mladší sestrou, která mi neuvěřitelně chyběla. Catherine – Cat – se před lety

přestěhovala do Anglie. Vlastně jsme se tam přestěhovaly společně, ale ona zůstala a já se vrátila do Austrálie. Osobně jsme se vídaly jen jednou za pár let, když přijela do Sydney nebo já do Londýna. Věděla jsem, že mé obavy – skutečné, nebo domnělé – zmírní pořádnou dávkou lásky a dobrých rad. To je jeden z mnoha důvodů, proč je sestra mou nejlepší kamarádkou.

Zbytek letu proběhl celkem bez problémů. K snídani jsem si dala míchaná vejčička, poněkud gumová, a něco, co připomínalo párek, umyla jsem si obličej mokrým ubrouskem a zhlédla tři díly *Přítel* za sebou. Když jsme konečně přistáli na pevné zemi, vystoupila jsem z letadla a prošla chodbami Heathrow přes imigrační. Brzy poté jsem vyhlížela svůj batoh u výdeje zavazadel. Obvykle jsem dávala přednost kufru, ale v brožuře se psalo, že se mám sbalit nalahko. Na jachtě zřejmě nebude moc místa.

Zapomněla jsem se o tom zmínit? Moje cesta začíná na Santorini a pak se budu deset dní plavit po řeckých ostrovech na jachtě. Ne sama – jachtu řídit neumím. O klidnou plavbu se postará kapitán a bude s námi ještě pár dalších lidí, ale nejdůležitější je, že tam budu *já* – na *jachtě*!

Když jsem sledovala, jak ze zavazadlového prostoru vyskakuje kufr za kufrem a sjíždí dolů na běžící pás, konečně jsem začínala pociťovat to vzrušení. *Tady jsi, ty neuchopitelná příšerko!* Vřelo to ve mně a zažila jsem jakési „zjevení u výdeje zavazadel“. Jedu na Santorini! Do Řecka! A pak na spoustu dalších řeckých ostrovů!

Dovedla jsem si představit samu sebe na přídi jachty v nových oranžových bikinách a značkových slunečních brýlích koupených v bezcelní zóně na letišti – mimochodem, obojí mi fantasticky slušelo –, vítr by mi čechrал vlasy jako Kate Winsletové v *Titaniku*. Jen bez ledovce. A asi tak o sto let později.

A bez Lea.

Konečně se snad po tisíci letech objevilo moje zavazadlo. Naštěstí, protože moje fantazírování o jachtě se začalo zvrhávat v hudební klip z osmdesátých let. Zvedla jsem batoh a chvíli s ním zápasila, než jsem ho sundala z pojízdňého pásu. Nebyl velký, ale byl až po okraj nacpaný dokonalou výbavou na řecké ostrovy: nezbytnými letními šaty, bikinami, šortkami, volnými sukněmi, sexy tričky a letním kloboukem. Bylo to klišé, ale mně to bylo jedno. Zmínila jsem se, že jedu do Řecka?

Dotáhla jsem batoh k jednomu z letištních vozíků, hodila ho na něj, navrch položila svou krásnou novou koženou kabelku a zamířila k východu označenému NIC K PROCLENÍ. Mohla bych jim tak maximálně přiznat, že se chystám plout na jachtě po Egejském moři. Ale myslím, že celníkům by to bylo jedno.

Cat na mě čekala hned za kovovým zábradlím na druhé straně bezpečnostních dveří. Vypadáme skoro stejně, až na to, že já měřím sto šedesát osm centimetrů a ona sto padesát dva. Říká, že měří metr padesát sedm, ale není to tak. Zato jí byly dány do vínku krásné vlasy – je to potvora. Vlasy jsou jediná věc, kterou na ní nesnáším. Zatímco mou hlavu tíží spousta neposlušných kudrlinek – takových těch opravdu kudrnatých, které si vždycky dělají, co chtějí –, ona má hustou kaštanově hnědou vlnitou hřívu. Jak jsem řekla, potvora.

„Jsi tady!“ oznámila mi, prolezla pod zábradlím a objala mě kolem krku svými malými rukama. Pustila jsem vozík a objala ji taky. Pak jsme obě o krok ustoupily a podívaly se na sebe.

„Vypadáš úžasně!“ vypískla jsem se slzami v očích.

„Ty taky!“ zalhala.

„Mám za sebou osmadvacetihodinový let. Vypadám mizerně.“

„Máš pravdu, ale to není nic, co by nespravila sprcha a dlouhý

spánek. Pojd.“ Převzala ode mě vozík a začala se prodírat davem, přičemž několikrát dost důrazně vykřikla „promiňte“. Poslušně jsem ji následovala.

V sestřině bytě v Docklands jsem se usadila na gauči s hrnkem kávy v jedné ruce a čokoládovou sušenkou v druhé, vlasy mokré po nejlepší sprše svého života. Pravidelně jsme si posílaly e-maily a telefonovaly si – v žádném případě jsme se neodcizily –, ale samozřejmě to nebylo stejné, jako když jsme byly konečně opravdu spolu. Celý večer jsme propovídaly a doháněly jsme všechny sesterské záležitosti.

„Takže zítra letíš do Athén, a co pak?“

„Vlastně letím rovnou na Santorini. Přestávka v Athénách bude jen čtyři hodiny. Přemýšlela jsem, že bych si prohlédla město, ale znám se – cestou na letiště bych uvízla v zácpě a zmeškala let na ostrov.“

„To nejspíš ano.“

„Díky. Ne, opravdu, myslím to *vážně*,“ opáčila jsem poněkud sarkastickým tónem.

„Co? Jenže ty máš při cestování *opravdu* smůlu.“ No neříkala jsem to? Ale kromě hrozící smůly jsem si s potěšením uvědomila, že nad strachem začíná převládat pocit vzrušení.

„Cat, já jedu na Santorini! Zítra!“

„No jo, na Santorini,“ utrousila jakoby bez zájmu. Žárčila. Dělalala jsem, že to nevidím.

„Jenže... Připadá mi, jako bych tenhle výlet naplánovala snad před sto lety. A ano, tehdy jsem z toho byla nadšená, ale to bylo před několika *měsíci*. Po nějaké době mi to už ani nepřipadalo skutečné.“ Široce jsem se na ni usmála. „Až doteď. Nemůžu uvěřit, že tam opravdu jedu!“ V tu chvíli mě smích přešel. „Nejsem moc protivná, že ne?“

Usmála se. „Ne, mám z tebe radost. *Opravdu*.“ Takže nežárlila.

„Kéž bys mohla letět se mnou.“

„Taky bych si to přála, ale nemůžu.“ Cat byla učitelka stejně jako já, ale zatímco já jsem měla prázdniny, jí právě začal školní rok.

„Asi je to tak lepší. Mohla by to být úplná katastrofa.“ Opět se projevilo mé pesimistické já.

„To neříkej. Nebyla by to katastrofa.“

„To nevíš. Právě jsi řekla, že *mám* smůlu. A je to pravda! Po každé když někam cestuju, něco se pokazí. Vzpomeň si na moji poslední cestu do Peru! Navíc tam nebudu nikoho znát a...“

„Sarah, není to tak *pokaždé*. Jen jsem si tě dobírala. A Peru, to už je dávno. Prostě máš sem tam smůlu...“ Odmlčela se a pokrčila rameny. „Kromě toho jsi kdysi pořádala zájezdy trvající celé týdny – pro padesát lidí! Jsi *zkušená cestovatelka*.“

„Já vím, ale...“

„Žádné ale. Zapomeň na občasnou smůlu, ty jsi ty. Umíš se sprátlit s cizími lidmi. A máš spoustu zkušeností. Myslím to vážně, prostě se vyznáš. Budeš v pohodě.“

Vidíte? Sesterská láska. Všechno, co řekla, dávalo smysl, až na...

„Jenže, co když to tam bude úplně příšerné?“

Vyprskla smíchy a zřejmě jsem si to zasloužila. Ne, *rozhodně* jsem si to zasloužila.

„Nebude to příšerné. Bude to úžasné a nejspíš tam potkáš pár skvělých lidí.“ A pak poznamenala to jediné, co jsem v tu chvíli nechtěla slyšet: „Víš, možná tam někoho potkáš.“ A podívala se na mě tím svým výmluvným pohledem – znáte to.

V té vteřině se moje sestra, moje nejlepší kamarádka na celém světě, přidala ke všem těm lidem, co říkají „chudinka Sarah“.

„*Vážně* jsi to právě řekla?“ Probodla jsem ji ohnivým pohledem.

„Co?“ Vykulila na mě doširoka otevřené oči.

„Moc dobře víš co!“ Nečekala bych, že je to možné, ale její oči byly nevinnost sama. „Víš, kolik lidí mi to řeklo od té doby, co jsem si tenhle zatracený výlet objednala?“

Zavrtěla hlavou a pořád na mě upírala ty svoje obrovské oči.

„Bambilion!“ Dobře, dobře, někdy mám tendenci přehánět. Možná jich bylo dvanáct nebo tak nějak, ale pro mě to znamená hodně lidí.

„Fajn,“ odpověděla. „Promiň. Neuvědomila jsem si, že jsi na to tak háklivá.“

„Ano, jsem. Jak dlouho už jsem sama? Několik měsíců? Chci teď prostě být sama.“

„To je bezva!“

„Nemůžu jet na výlet jen kvůli sobě? Podívat se na nová místa, užít si volný čas a plavit se na jachtě?“ Vážně mě to štvalo.

„Dobře. Jo. Omlouvám se. Doufám, že tam nikoho nepotkáš.“

„Děkuju,“ vyletělo ze mě rozzlobeně.

„A už vůbec ne nějakého milého, báječného kluka, který by tě dokázal rozesmát. Vlastně doufám, že všichni muži, na které tam narazíš, budou staří, nepříjemní a oškliví. Ne! Ještě líp, doufám, že tam žádní muži nebudou a že se budete plavit po řeckých ostrovech s partou lesbiček! Doufám, že pojedete na Lesbos obklopená samými lesbičkami!“ Probodla mě pohledem s výrazem „tak, tady to máš“ a hned nato jsme obě vyprskly smíchy. Můj smích se však brzy změnil v zívání.

„Jak se cítíš?“ zeptala se.

„Dobře,“ odpověděla jsem s větším nadšením, než jsem ve skutečnosti cítila. Cat se zatvářila pochybovačně. „No tak jo, jsem úplně vyřízená, ale musím zůstat vzhůru a zvyknout si na evropský čas. Budu v pohodě. Čaj už začíná působit.“

„A nemám ti uvařit další?“

„Ano! Rozhodně to chce víc čaje.“ Dopila jsem šálek do dna a podala jí ho. Vzala ho do kuchyně a zapnula konvici.

Zatímco ke mně stála zády, zeptala se: „Tak co, pokud jsi ještě vzhůru, nechceš si o tom promluvit?“

„O čem?“ Otočila se ke mně a vypadala trochu nesvá, asi jako by se jí chtělo pšouknout nebo tak něco. „No tak o čem?“ naléhala jsem, i když jsem věděla přesně, co má na mysli.

„O *Neilovi*.“ Rozchod s Neilem byla ta poslední věc, o které jsem se chtěla bavit. To už bych radši dala přednost vášnivé diskusi o Trumpově prezidentství, krizi v Sýrii, nebo dokonce o blížícím se brexitu, než abych mluvila o tom hajzlovi, se kterým jsem skoro rok chodila.

„Ani ne.“ Snažila jsem se, aby to znělo lhostejně.

„Aha. No tak dobře.“ V její tváři jsem viděla zklamání. Ale bylo mi jasné, že její mysl pracuje na plné obrátky. „Já jen... nikdy jsme o tom vlastně nemluvily. Myslím doopravdy.“

Měla pravdu. Neměla jsem chuť s kýmkoli mluvit o tom, co se mezi mnou a Neilem stalo – ani s přáteli, ani s nejlepší kamarádkou v Sydney, dokonce ani s Cat. Bylo to příliš ponižující.

„To je fakt, ale...“ zaváhala jsem. *Prosím, nenuť mě to všechno znovu prožívat, když jsem tak vyčerpaná. To bych se radši píchla vidličkou do oka*, pomyslela jsem si, ale nahlas jsem řekla: „Dobře, máš pravdu.“

Přinesla nám k pohovce nové šálky s čerstvě uvařeným čajem a posunula přede mě čokoládové sušenky. Zнала mě moc dobře. „Tak co se stalo?“ Složila nohy pod sebe, uvelebila se a plná očekávání na mě pohlédla.

„Neil byl kretén a mně trvalo příliš dlouho, než jsem se ho zbavila.“ Ukousla jsem si čokoládovou sušenku.

„Já to prostě nechápu. Když byl tak špatný, proč jsi s ním tak

dlouho zůstávala?“ Tuhle otázku jsem si položila už asi tisíckrát. Spolkla jsem velký kus sušenky.

„To fakt nevím. Skoro od začátku se objevovaly nejrůznější varovné signály. A já je pořád ignorovala – znovu a znovu. Pořád jsem se přesvědčovala, že není divné, když se nechce setkat s mými přáteli, nikdy se mnou nikam nechce jít nebo něco podniknout. Víš, že až po rozchodu jsem si uvědomila, že poté co jsem ho potkala, jsem přestala cestovat? Nikdy se mnou nechtěl nikam vyrazit, ani na víkend. Proto tenhle výlet... Není to jen příležitost vrátit se znovu do Řecka. Je to něco víc. Jakmile jsme se rozešli, věděla jsem, že musím *někam* jet – kamkoli.“

Podívala jsem se na sestru a ta jen souhlasně přikývla, aby dala najevo, že mi rozumí. Bylo skvělé cítit, že mě chápe.

„Jo, a taky nesnášel, když se mi stalo něco dobrého.“ Cat nechápavě svráстила obočí. „Pamatuješ, jak mě povýšili na vedoucí oddělení?“ Přikývla. „Řekla jsem mu to a on: ‚Pěkně děkuju, že jsi mi to vmetla do tváře hned potom, co mě při povýšení přeskočili. Teď si připadám jako blbec. To se ti teda povedlo, Sarah.‘“

„To snad nemyslíš vážně!“

„Myslím to vážně. A ani *tehdy* jsem se s ním nerozešla.“

„Ježíši! A s kým tě teda vlastně podvedl, ten bačkora?“

„S mojí kamarádkou.“

„Pěkná kamarádka,“ odfrkla si. „Znám ji?“

„Ne, skamarádily jsme se teprve nedávno, na józe. Teda já jsem si aspoň myslela, že jsme kamarádky.“

„No a jak se ti dva seznámili?“

„U mě. Věřila bys tomu? Pozvala jsem ji na grilování a vůbec mi nepřišlo divné, že si spolu skoro celý večer povídali. Byla jsem prostě ráda, že se Neil konečně seznámí s mými přáteli. Podle všeho to mezi nimi začalo hned potom.“



„Jak jsi na to přišla?“

„Začal se chovat mnohem divněji než obvykle, tak mi došlo, že se něco děje. A pak jsem udělala něco, o čem jsem si vážně myslela, že to nikdy neudělám – něco opravdu hrozného.“

„Co?“ Viděla jsem, že umírá zvědavostí, ale do té doby jsem to nikomu neprozradila. Zhluboka jsem se nadechla přes zařaté zuby.

„Pořád nemůžu uvěřit, že jsem to udělala. Nabourala jsem se do jeho e-mailové schránky.“

„Proboha! To je geniální! *Jak?*“ Úlevou jsem si oddechla a byla jsem moc ráda, že řekla, že to bylo „geniální“, a ne „hloupé a nezákonné“.

„No, nejsem žádný hacker. Uhodla jsem jeho heslo a dostala se do ní.“

„Vážně?“

„Jo. Na druhý pokus. Byl to jeho fotbalový tým.“

„To je idiot.“

„Jo. A našla jsem tam celou jejich e-mailovou konverzaci. Trvalo to několik *měsíců* – a představ si, celou tu dobu mi s *klidem* vyprávěla o nějakém novém skvělém klukovi, se kterým se vídá.“

„Totální mrcha!“

„Já vím!“ Zakousla jsem se do sušenky a zuřivě žvýkala. Cat byla celá napjatá. „Tak jsem ho konfrontovala a on mi lhal a řekl mi, ať nejsem směšná. Podívala jsem se přímo na něj a řekla: *‘Vím jistě, že s ní spíš, ty jeden prolhanej podvodníku. Ta kráva nedokáže udržet nohy u sebe ani zavřenou pusou. My dva jsme spolu skončili. Už mi nechod’ na oči. Jo, a doufám, že od ní chytneš chlamydie.*‘ Pak jsem odešla z jeho bytu a bylo to.“ Strčila jsem si do pusy zbytek sušenky.

„Je to jako scéna z filmu.“

Přikývla jsem a polkla. „Trochu jsem si to nacvičila, než jsem

tam šla. Věděla jsem, že bude zapírat. V těch mailech se vždycky zmiňují o tom, jak jsem hloupá, že nevím, co se mezi nimi děje.“

„Ach, sestřičko.“

Oči mi začaly vlhnout. Koukla jsem se na Cat, která se na mě dívala jako na nějaké zraněné štěně. Odvrátila jsem pohled a zatačila slzy. Nehodlala jsem kvůli tomu parchantu Neilovi prolít už ani jednu.

„Je to hnusnej hajzl!“ prohlásila.

„Ano, je. Ale to nejlepší jsem ti ještě neřekla. Když jsem se s ním rozešla, dál jsem se přihlašovala do jeho e-mailové schránky, abych měla přehled o situaci.“ Cat zasvítily oči. „A *páni*, dopadlo to dost ošklivě. Obvinil ji, že mi to všechno prozradila, a ona to popřela. Zeptal se jí, jestli má chlamydie, a ona byla úplně rozrušená. Nevybíravě jí nadával, ona mu nadávky oplácela a potom ho poslala do prdele. Takže nakonec nemá ani jednu z nás.“

„A jak dlouho jsi s ním vlastně byla? Rok?“

„Skoro – bez pár týdnů. Panebože, *rok* mého života, Cat. No ale aspoň jsem mu nemusela kupovat dárek k výročí.“ Hořce jsem se zasmála. Cat nic neříkala a mě zaplavil smutek. „Nemůžu uvěřit, že jsem s ním zůstala tak dlouho,“ povzdechla jsem si tiše a málem jsem se znovu rozplakala.

„Myslela sis, že tě miluje.“ Přikývla jsem. „No tak na něj kašli. Je to jeho škoda!“

Miluju svou sestru. Nebere si servítky. „Víš, tenhle výlet jsem naplánovala den poté, co jsem se s ním rozešla. Měl to být únik z reálného života.“

„To jsem ráda, že jsi to udělala – ať už byly důvody jakékoli. Bude to báječné.“ Odmlčela se. „Ségro, zasloužíš si *mnohem víc* než toho kretěna. To přece víš, ne?“

Ano, věděla jsem to. Věděla jsem, že si zasloužím něco lepšího, než aby mě podváděl každý muž, se kterým jsem kdy chodila, od toho kluka na střední škole až po kretěna Neila.

„Každopádně chci být chvíli sama. Nejsem si jistá, na jak dlouho, ale právě teď mám pocit, že je to tak nejlepší.“

„Aha.“ Vypadala překvapeně, což zase po tom všem, co jsem jí řekla, překvapilo mě.

„Jsem šťastně svobodná.“ Nebyla jsem si jistá, jestli se tím snažím přesvědčit ji, nebo samu sebe.

„V tom případě se omlouvám za to, co jsem řekla předtím – že bys mohla na té plavbě někoho potkat.“

„To je v pohodě. Víím, že je to proto, že ti na mně záleží.“

„A na tvých intimních partiích.“

„Tak to zní divně.“

„Proč?“

„Nepotřebuju, aby se moje sestra starala o moje ‚intimní partie‘. Možná jsem zanevřela na muže, ale moje přirození je naprosto v pořádku – díky za tvou starost.“

„Takže ses úplně zřekla mužů?“

„Ne navždy, jen do...“ *Do čeho, Sarah?*

„Jen do čeho?“ I Cat to zajímalo.

Problém byl v tom, že ani já sama jsem nevěděla, na co vlastně čekám. Bylo mi jasné jen to, že nemám zájem se seznamovat. Myšlenka, že bych sbalila někoho nového, mě vlastně vůbec nelákala – dokonce mi připadala únavná. Nedokázala jsem si představit, že bych veškerou svou energii vložila do toho, abych znovu někoho poznávala. Netušila jsem, kdy – a jestli vůbec – budu na něco takového připravená.

Únava mě přemohla a pohltila poslední zbytky mé energie. „Hele, budeš mě nenávidět, když si teď půjdu na chvíli lehnout?“

Sotva udržím oči otevřené.“ Viděla jsem, že Cat neuniklo, že jsem se vyhnula její otázce.

„Samozřejmě že ne,“ odpověděla a nechala mě podruhé během večera uniknout všetečným dotazům. „V Alexově pokoji jsem vyměnila povlečení, takže máš všechno připravené. V kolik hodin ráno odlétáš?“

„No... v úplně blbou dobu. V šest, řekla bych.“

„Tak to jsem si *stoprocentně* jistá, že až budeš odlétat, budu ještě sladce spinkat, takže až pojeděš na letiště, nebudu se s tebou loučit. Chceš, abych ti objednala taxík?“

„Jistě. Myslíš, že když pojedu ve čtyři, bude to stačit?“

„Mělo by. Objednám ti ho teda na čtvrtou. Fuj, jsem vážně ráda, že není pro mě.“

„Já vím, půjdu si lehnout asi jen tak na hodinu. Ale stejně se chci setkat s Jane a povečeřet s vámi.“

Pochybovačně se na mě podívala. „To víš, že jo, ségro.“

Další věc, kterou si pamatuju, bylo příšerné kvílení cestovního budíku v půl čtvrté ráno, které mě probralo ze spánku připomínajícího kóma. Nastavila jsem ho – pro jistotu –, když jsem si šla večer předtím krátce zdřímnout. Chvilí jsem ležela a snažila se zjistit, jak dlouho jsem spala, ale bylo mi to celkem jedno. Cítila jsem se ještě hůř, než když jsem se ráno probudila v letadle. Potřebovala jsem horkou sprchu a celý kýbl čaje, jenže jsem měla jen třicet, nebo spíš devětadvacet minut, než přijede taxík. Sakra!

Čas ubíhal rychle, ale taxikář na mě musel čekat jen pět minut, což jsem považovala za úspěch vzhledem k tomu, jak příšerně a dezorientovaně jsem se cítila. Na Heathrow jsme dorazili v rekordním čase – i Londýn někdy spí a ta chvíle je přesně ve čtvrt na pět ráno.

Když jsem taxikáři platila, a nebylo to zrovna málo, slunce

právě začínalo rozjasňovat oblohu. Pak už jsem zůstala jen já, můj batoh a proti mně ohromný terminál pět. Nervozita se vrátila. Netuším, proč se ten pocit popisuje jako motýli v břiše. Mně to spíš připadalo, jako by mi tam pobíhali malí sloni.